

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 631/2025-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného DLMU Malý s.r.o., Cukrová 14, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 58Tp/71/2025 zo 7. septembra 2025 a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Tpo/42/2025 z 24. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 20. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Mestského súdu Bratislava I (ďalej len „mestský súd“) sp. zn. 58Tp/71/2025 zo 7. septembra 2025 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2Tpo/42/2025 z 24. septembra 2025. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a prikázať mestskému súdu prepustiť ho na slobodu. Zároveň požaduje priznať mu primerané finančné zadostučinenie a náhradu trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je v konaní vedenom Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Bratislava III pod ČVS: ORP-245/1-VYS-B3-2025 trestne stíhaný pre podozrenie zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 a ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona v súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania

a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 a ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

3. Uznesením mestského súdu sp. zn. 58Tp/71/2025 zo 7. septembra 2025 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Návrhy na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka peňažnou zárukou a písomným sľubom mestský súd zamietol.

4. Sťažnosť sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu o jeho vzatí do väzby krajský súd uznesením sp. zn. 2Tpo/42/2025 z 24. septembra 2025 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol a zároveň neprijal ako náhradu väzby záruku matky sťažovateľa.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predovšetkým spochybnil danosť dôvodného podozrenia zo spáchania zločinu lúpeže jeho osobou. Tvrdí, že vo vyšetrovacom spise sa nenachádza žiaden relevantný dôkaz preukazujúci, že by sa stíhaného skutku dopustil. Vyšetrovacie úkony (výsluchy svedkov) realizované po vznesení obvinenia a obmedzení jeho osobnej slobody dôkaznú situáciu v jeho neprospech neposilnili, ale práve naopak. S mnohými skutkovými závermi (najmä technického charakteru, čo sa týka telekomunikačných zariadení a ich prevádzky) prezentovanými v uznesení o vznesení obvinenia sťažovateľ polemizuje. Namieta použiteľnosť úradného záznamu, na ktorom malo byť odôvodnenie vzneseného obvinenia postavené ako prípustný dôkaz, a odmieta vyhodnotenie vykonanej domovej prehliadky (pri ktorej boli zaistené zvršky oblečenia umožňujúce maskovať sa) v jeho neprospech.

6. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo podľa sťažovateľa založené len na predpokladoch a domnienkach.

7. Skutkový stav nebol náležite zistený ani pri skutku kvalifikovanom ako nedovolené ozbrojovanie a obchodovanie so zbraňami.

8. Dôvod tzv. preventívnej väzby sťažovateľ nepovažoval v danej veci za naplnený. Odôvodnenie mestského súdu v tomto smere obsahuje všeobecné teoretické tvrdenia bez ich bližšej špecifikácie. Konkrétne dôvody väzby neuviedol ani krajský súd.

9. Ako všeobecné, stručné, nedostatočné a zmätočné sťažovateľ vníma aj odôvodnenie nenahradenia jeho väzby miernejšími inštitútmi.

10. Opakovane zdôraznil, že v trestnom konaní neexistuje žiaden priamy dôkaz proti nemu a reťaz nepriamych dôkazov nevedla k dosiahnutiu takého stupňa pravdepodobnosti, že skutok spáchal, aby boli naplnené podmienky na vznesenie obvinenia. Vzhľadom na absenciu existencie dôvodného podozrenia nebol naplnený materiálny predpoklad jeho väzby.

11. Ani skutočnosť, že bol v minulosti za obdobný skutok už odsúdený, nie je dostatočný dôvod preventívnej väzby, a to najmä vzhľadom na sedemročný odstup týchto skutkov. Trestne stíhaný bol len jedenkrát, nemá teda sklon k opakovanému páchaniu trestnej činnosti. Jeho väzba je preto neprimeraná a nadbytočná. Nie je mu zrejmé, na základe akých skutočností krajský súd dospel k záveru, že u neho výkonom predošlého trestu odňatia slobody nedošlo k resocializácii. Podľa jeho

názoru opak je pravdou. V súčasnosti má „aktívnu živnosť“, jazdí ako „vodič pre službu Bolt“ a má „stabilné a milujúce rodinné zázemie“. Okolnosť, že je aktuálne nezamestnaný, automaticky nezakladá predpoklad, že je odkázaný na páchanie trestnej činnosti na účel zabezpečenia živobytia. Zdroje (aj budúce) svojich legálnych príjmov pritom konkretizoval.

12. Za účelové a zavádzajúce s úmyslom neprímerane mu priradiť sťažovateľ hodnotí tvrdenie sudcu pre prípravné konanie, že je proti nemu údajne vedené aj ďalšie trestné stíhanie pre zločin vydierania. Bolo síce prijaté trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania predmetného skutku, avšak v tejto veci nebol obvinený. Obvinenie bolo vznesené iba vo vzťahu k skutku kvalifikovanému ako nedovolené ozbrojovanie a obchodovanie so zbraňami, pritom príslušný vyšetrovateľ opakovane telefonicky avizoval obhajcovi sťažovateľa, že trestné stíhanie bude zrejme zastavené. Nedôvodné trestné oznámenie nemôže zosilňovať dôvody väzby.

13. Dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je absolútne vylúčený aj vo vzťahu ku skutku kvalifikovanému ako nedovolené ozbrojovanie a obchodovanie so zbraňami, keďže zbraň aj strelivo sťažovateľ dobrovoľne vydal a týmito už nedisponuje.

14. Súd tak nijakým spôsobom nepreukázali existenciu väzobného dôvodu, pre ktorý bol vzatý do väzby. Dôvody uvedené v napadnutých rozhodnutiach nie sú založené na žiadnych konkrétnych skutočnostiach, ale len na úvahách a predpokladoch, ktoré vychádzajú z nesprávne vyhodnotených dôkazov.

15. V závere argumentácie sťažovateľ opísal svoje osobné pomery a prípadný dopad jeho odlúčenia od rodiny na jeho syna a družku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením mestského súdu sp. zn. 58Tp/71/2025 zo 7. septembra 2025 a uznesením krajského súdu sp. zn. 2Tpo/42/2025 z 24. septembra 2025, ku ktorému malo dôjsť tým, že sťažovateľ bol vzatý do väzby napriek absencii dôvodného podozrenia, že sa stíhaného skutku dopustil, a neexistencii väzobných dôvodov. Väzobné rozhodnutia sťažovateľ považuje za nedostatočne odôvodnené.

III.1. K namietanému porušeniu práv rozhodnutím mestského súdu:

17. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu

dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (IV. ÚS 170/2022, III. ÚS 678/2021).

18. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 249/2021).

19. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút sťažnosti ako riadneho opravného prostriedku poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho prvostupňového súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd trestne stíhanej osoby. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy nadriadenému druhostupňovému súdu. Sťažovateľ teda disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení mestského súdu prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využil. A pretože právomoc krajského súdu poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa predchádzala oprávneniam ústavného súdu, je vylúčená jeho právomoc (ústavného súdu) na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti.

20. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 2Tpo/42/2025 z 24. septembra 2025:

21. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorom sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by príslušný súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou. Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Inými slovami, v zmysle judikatúry ústavného súdu bez rozhodnutia všeobecného súdu nemožno považovať väzbu za zákonnú. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy.

22. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07). Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Pri posudzovaní otázky rešpektovania alebo porušenia zákona musí ústavný súd brať do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00, II. ÚS 466/2013).

23. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby, t. j. musí existovať uznesenie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vznesení obvinenia a materiálne predpoklady väzby, t. j. musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a že sa obvinený trestného činu dopustil. Zároveň musí existovať (trvať) niektorý z väzobných dôvodov uvedených v § 71 Trestného poriadku (III. ÚS 417/2011).

24. Právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval príslušný súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011). Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý ich viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

25. Sťažovateľ v prvom rade namieta nesplnenie požiadavky danosti dôvodného podozrenia, že by sa stíhaného skutku kvalifikovaného ako zločin lúpeže dopustil.

26. Existencia dôvodného podozrenia, že obvinená osoba spáchala trestný čin, je podmienkou *sine qua non* regulárnosti vzatia a držania vo väzbe. Aby bolo možné obvineného vziať do väzby, musí okrem formálnych náležitostí existovať aj tzv. dvojitý materiálny predpoklad vzatia do väzby, a to dôvodnosť obvinenia a dôvodnosť väzby. Súd rozhodujúci o väzbe je povinný dôsledne sa zaoberať otázkou dôvodnosti vzneseného obvinenia, a to vrátane preskúmania vzneseného obvinenia zo spáchania skutku obvineným podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty. Súd

rozhodujúci o väzbe je povinný vysporiadať sa s otázkou, či zadokumentované dôkazy racionálne odôvodňujú kvalifikáciu skutku (m. m. III. ÚS 29/2015).

27. Požiadavka preskúmania hmotných podmienok („*substantive requirement*“) znamená povinnosť preskúmať okolnosti svedčiace pre a proti väzbe a s poukazom na právne kritériá rozhodnúť, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, ako aj prepustiť osobu na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú (napr. rozsudok vo veci Schiesser v. Švajčiarsko zo 4. 12. 1979, séria A, č. 34, bod 31). Táto povinnosť zahŕňa aj preskúmanie odôvodnenosti podozrenia zo spáchania trestného činu, na základe ktorého došlo k zadržaniu, a preskúmanie, či zadržanie a následná väzba sledujú legitímny účel (Ilijkov v. Bulharsko, rozsudok z 26. 7. 2001, bod 94). Odôvodnenosť podozrenia predpokladá existenciu skutočností alebo informácií, ktoré objektívnemu pozorovateľovi umožnia urobiť záver, že daná osoba mohla spáchať trestný čin (Michalko v. Slovenská republika, rozsudok z 21. 12. 2010, body 112 a 113). Konanie musí vykazovať znaky, ktoré v danom čase podľa platného vnútroštátneho práva napĺňa skutkovú podstatu trestného činu (rozhodnutie Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997), a musí byť jasné, o aký konkrétny trestný čin ide [rozhodnutie vo veci Berktaý c. Turecko z 1. 3. 2001 (IV. ÚS 494/2013)].

28. Z hľadiska ústavného prieskumu je významné, či krajský súd logicky a presvedčivo odôvodnil predpoklady dôvodnosti podozrenia. Na tento účel sa ústavný súd oboznámil s napadnutým druhostupňovým uznesením.

29. Dôvodné podozrenie, že sa stíhaného skutku kvalifikovaného ako lúpež mohol dopustiť sťažovateľ, podľa krajského súdu vyplývalo z výpovede poškodeného v spojení s výpoveďou svedka [redacted] a listinných dôkazov.

30. Obsah výpovede poškodeného krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v krátkosti rekapituloval. Vyplývali z nej jednoznačné skutkové okolnosti svedčiace o tom, že sa skutok stal a má znaky trestného činu, keď od poškodeného, ktorý na účel kúpy inzerovaného osobného motorového vozidla prišiel na dohodnuté miesto, osoba (v mikine s kapucňou na hlave, so šiltovkou, tmavými okuliarmi, rúškom a v rukaviciach) so zbraňou v ruke namierenou proti nemu vymáhala peniaze.

31. Dôvodné podozrenie, že skutku sa mal dopustiť sťažovateľ, podporili podľa krajského súdu ním zreteľne uvedené faktické skutočnosti (pozri s. 18 napadnutého rozhodnutia), ktoré vyhodnotil tak, že do mobilného telefónu, ktorý sťažovateľ používal a dobrovoľne ho vydal, bola vložená nielen SIM karta k telefónnemu číslu, ktoré používal, ale aj SIM karta k telefónnemu číslu, ktorá bola uvedená v inzeráte, čo sa týka predaja vozidla na účel jeho overenia, a zároveň do mobilného telefónu, ktorý bol u sťažovateľa zaistený pri domovej prehliadke, bola vložená SIM karta s telefónnym číslom, ktoré slúžilo na overenie inzerátu, ale aj telefónne číslo, prostredníctvom ktorého predávajúci komunikoval s poškodeným. Sťažovateľ teda disponoval zariadeniami, v ktorých boli vložené SIM karty, ktoré spájajú jeho osobu s prejednávaným skutkom. Uvedené v kombinácii s tým, že osoba sťažovateľa bola zachytená pri vyhotovovaní fotografií inzerovaného vozidla, že v krátkom časovom slede na to bol inzerát uverejnený, že službu cez portál www.stkonline.sk, čo sa týka technickej a emisnej kontroly, si zakúpila osoba s kontaktnými údajmi sťažovateľa a lokalizáciou pohybu uvedených telefónnych čísiel, nasvedčovalo dôvodnému podozreniu, že uvedeného skutku sa dopustil sťažovateľ.

32. Pre účely rozhodovania o väzbe podľa krajského súdu postačovalo, že prepojenie osoby sťažovateľa so skutkom bolo v tom čase osvedčené z viacerých objektívne zistiteľných zdrojov, ktoré poukazovali na to, že úkony, bez ktorých by nebolo možné lúpež vykonať v súvislosti s daným konkrétnym vozidlom, smerovali od osoby, ktorá mala v držbe mobilné telefóny použité na hovory smerujúce k stretnutiu inzerenta a páchatel'a.

33. Podľa krajského súdu tak vo vzťahu k osobe sťažovateľa išlo o vyššiu mieru pravdepodobnosti, že dôvodnosť vznesenia obvinenia, čo sa týka zločinu lúpeže bola u neho daná.

34. Sťažnostný súd prisvedčil obhajobe (podobne ako prvostupňový súd), pokiaľ išlo o úradný záznam spísaný príslušníkmi Policajného zboru Slovenskej republiky, že takýto úkon nemožno považovať za dôkaz, avšak dôkazným prostriedkom v prejednávanom prípade boli odpovede mobilných operátorov, portálu bazos.sk, spoločnosti [REDAKOVANÉ], spoločnosti [REDAKOVANÉ] a iné, a dôkazom bol ich obsah. Už mestský súd v prvostupňovom rozhodnutí o väzbe (ktoré s napadnutým rozhodnutím krajského súdu tvorí jeden celok) sťažovateľovi ozrejmil, že dotknutý „úradný záznam predstavuje internú analýzu dôkazov nachádzajúcich sa v spisovom materiáli“ a že dôkazmi sú odpovede na príkazy podľa § 116 Trestného poriadku „od jednotlivých mobilných operátorov, ktoré sú dané do súvislosti s IMEI mobilného telefónu, ďalšími inzerátmi a zápisnicou o vydaní veci - konkrétneho mobilného telefónu, ktorý bol zaistený pri domovej prehliadke. V tejto súvislosti je na mieste už hovoriť o reťazi nepriamych dôkazov.“

35. Dôvodné podozrenie, čo sa týka zločinov nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami, plynulo predovšetkým zo zápisnice o vydaní vecí, podľa ktorej sťažovateľ dobrovoľne vydal pištoľ a náboje a podľa predbežného vyjadrenia kriminalisticko-expertízneho ústavu Policajného zboru išlo o strel'by schopnú zbraň podliehajúcu povolo'ovaciemu konaniu a evidenčnej povinnosti a náboje, ktoré môže nadobudnúť do vlastníctva len držiteľ zbrojného preukazu, držiteľ zbrojnej licencie alebo držiteľ zbrojného sprievodného listu na trvalý vývoz. Sťažovateľ však nebol držiteľom zbrojného preukazu a ani legálne držanej zbrane.

36. Pri ustálení existencie väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u sťažovateľa (okrem stotožnenia sa so zisteniami prvostupňového súdu) krajský súd zdôraznil, že sťažovateľ bol v tom čase dôvodne podozrivý z troch úmyselných trestných činov vrátane trestného činu lúpeže, ktorý spočíval v premyslenom konaní, ktoré si vyžadovalo predošlé plánovanie, prípravu, zváženie a vykonanie viacerých krokov a vytvorenie prostriedkov umožňujúcich spáchať skutok, keďže cieľom skutku bolo získanie majetkového prospechu s použitím zbrane spojené s vylákaním poškodeného na určené miesto pod zámienkou vymysleného predaja vozidla, pričom k spôsobeniu ujmy na zdraví či majetku nedošlo len vďaka rýchlej reakcii poškodeného. V kombinácii s tým, že sťažovateľ bol v minulosti za trestný čin lúpeže odsúdený, dôvodne vyvolávalo obavu z ďalšej trestnej činnosti. Krajský súd tiež konštatoval, že hoc od výkonu predošlého trestu uplynula doba niekoľkých rokov, nebolo zistené, že by došlo k resocializácii sťažovateľa v zmysle napr. osvojenia si pracovných návykov, naopak, vzniklo podozrenie zo spáchania viacerých úmyselných trestných činov vrátane rovnakého trestného činu s použitím zbrane.

37. Uvedené skutočnosti podľa názoru krajského súdu v súhrne vyvolávali obavu, že sťažovateľ bude v trestnej činnosti pokračovať v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

38. S poukazom na osobu sťažovateľa, ktorý bol v tom čase dôvodne podozrivý z rovnakého trestného činu, za aký už bol v minulosti odsúdený a za ktorý vykonal aj nepodmienečný trest odňatia slobody, a na okolnosti prípadu, keď išlo o vopred naplánovanú násilnú trestnú činnosť, prihliadajúc na závažnosť skutku, ktorý mu je kladený za vinu, nebolo dôvodné sa domnievať, že účel väzby bude naplnený aj pobytom sťažovateľa na slobode. Písomný sľub, peňažná záruka ani dohľad súdneho úradníka (za použitia technického prostriedku kontroly) nedávali podľa krajského súdu dostatočnú záruku eliminácie rizík vyplývajúcich z konštatovaného väzobného dôvodu. Platilo to podľa krajského súdu aj pre ponúknutú záruku matky sťažovateľa, ktorý bol podozrivý z opakovaného závažného násilného trestného činu, čo predpokladá určité trvalé osobnostné vlastnosti odlišujúce sa od vlastností osôb, ktoré by nikdy neboli schopné spáchať plánovaný násilný čin. Výchovný vplyv matky preto nebol dostatočnou zárukou vylúčenia prípadnej ďalšej recidívy. Hodnotiac pomery sťažovateľa i okolnosti prípadu, keď bolo zistených viacero rizikových faktorov, sťažnostný súd uvážil, že bolo potrebné dať prednosť ochrane spoločnosti pred právom sťažovateľa na osobnú slobodu.

39. Z uvedenej rekapitulácie odôvodnenia napadnutého druhostupňového rozhodnutia ústavný súd dospel k presvedčeniu, že krajský súd na sťažovateľovu podstatnú argumentáciu reagoval a zaoberal sa ňou v rozsahu primeranom na účely rozhodovania o väzbe. Sťažovateľovi dal adekvátnu odpoveď na všetky skutkové, ako aj právne, pre rozhodnutie o osobnej slobode relevantné otázky. Dôvodnosť vedenia trestného stíhania a existenciu dôvodu tzv. preventívnej väzby z hľadiska materiálnej interpretácie zákonných podmienok sťažovateľovi náležite vysvetlil. Ústavný súd pritom nezistil arbitrárny výklad príslušnej právnej úpravy alebo konkrétnych skutkových okolností veci, teda prvky ústavnej diskonformity. Nešlo o závery excesívne, ale skutkovo odôvodnené a viazané na charakter stíhanej trestnej činnosti. Záver krajského súdu týkajúci sa nemožnosti náhrady väzby podporený hodnotením osoby sťažovateľa a takisto povahou trestnej činnosti rovnako neindikuje svojvôľu konajúceho súdu.

40. Výčitka ústavného súdu vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu smeruje iba k nedostatočnosti argumentačného rozvinutia krajským súdom tvrdeného nedostatku resocializácie sťažovateľa vykonaním predošlého trestu odňatia slobody a zvlášť poznámky: „*v zmysle napr. osvojenia si pracovných návykov*“, ktorá ostala iba v rovine nič neobjasňujúceho tvrdenia. Ide však o nedostatok, ktorý rozhodne nie je spôsobilý podlomiť záver o ústavnej udržateľnosti napadnutého rozhodnutia ako celku.

41. Ústavný súd znovu pripomína, že pri posúdení napadnutého uznesenia krajského súdu nekonal ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou bolo preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je sťažovateľ pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021). V tomto zmysle sa jeho úloha v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či odôvodnenie uznesenia krajského súdu je ústavnoprávne prijateľným premietnutím skutkových a právnych okolností predmetnej veci. Zistil pritom, že v danej veci je to tak a ochrane základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu bolo zo strany krajského súdu učinené zadost'

42. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre

nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

43. Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

44. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd vo svojej judikatúre už opakovane konštatoval (m. m. I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, I. ÚS 113/05, II. ÚS 151/09, II. ÚS 311/2013, IV. ÚS 444/2013, I. ÚS 95/2021), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľný čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktorý je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality, a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecný čl. 46 ods. 1 ústavy.

45. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Článok 6 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces a zásadne sa teda nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (III. ÚS 272/03, II. ÚS 15/05, IV. ÚS 65/05, I. ÚS 256/07, IV. ÚS 120/2021, II. ÚS 182/2021, IV. ÚS 309/2021, IV. ÚS 390/2021).

46. K namietanému porušeniu čl. 5 ods. 4 dohovoru ústavný súd uvádza, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že ochrana poskytovaná čl. 5 ods. 4 dohovoru sa nevzťahuje na prvotné obmedzenie osobnej slobody (t. j. vzatie do väzby, tak ako to bolo v prípade sťažovateľa), ale až na následnú kontrolu zákonnosti ďalšieho trvania väzby (napr. rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, príp. o predĺžení lehoty väzby a pod.) (m. m. I. ÚS 381/2021, III. ÚS 16/2021, I. ÚS 235/2022). Naopak, na rozhodovanie o pozbavení osobnej slobody (o zatknutí či zadržaní a následne o vzatí do väzby) sa *ratione materiae* vzťahuje

predovšetkým čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 dohovoru, ktoré však sťažovateľ ústavnoprávne relevantným spôsobom nenamietal.

47. Na základe uvedených štandardných výkladových téz podporených judikatúrou ústavný súd odmietol sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

48. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. novembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu